

**6ο Πανελλήνιο Διεπιστημονικό Συνέδριο για τη Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής -
Υπερκινητικότητας
Από το Παιδί στον Ενήλικα
16-18 Οκτωβρίου 2026**

Στρογγυλή Τράπεζα

**ΤΙΤΛΟΣ: ΔΙΑΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕ ΔΕΠ/Υ - ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ, ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ
ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΠΑΙΔΟΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΙΑΤΡΕΙΟΥ**

Διοργάνωση: Υπηρεσίες Ψυχικής Υγείας Παιδιών και Εφήβων - ΟΚΥΠΥ, Κέντρο Πρόληψης και Ψυχοκοινωνικής Παρέμβασης, Λευκωσία, Κύπρος

Συντονιστής: Δρ. Λαζάρου Κωνσταντίνος, Βοηθός Διευθυντής Τμήματος Κλινικής, Επιστημονικός Συντονιστής ΚΕΠΨΥΠΑ

1^η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: ΔΕΠΥ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ομιλητής: Δρ. Λαζάρου Κωνσταντίνος, Βοηθός Διευθυντής Τμήματος Κλινικής, Επιστημονικός Συντονιστής ΚΕΠΨΥΠΑ

Περίληψη: Η Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής - Υπερκινητικότητας (ΔΕΠΥ) αποτελεί μία από τις συχνότερες νευροαναπτυξιακές διαταραχές της παιδικής και εφηβικής ηλικίας, επηρεάζοντας σημαντικά τη σχολική επίδοση, τη συναισθηματική ανάπτυξη, τη συμπεριφορά και τη λειτουργικότητα των παιδιών και εφήβων. Η αποτελεσματική αντιμετώπιση της διαταραχής προϋποθέτει ολιστική προσέγγιση, η οποία υπερβαίνει τα όρια της αμιγώς ιατρικής ή ψυχολογικής παρέμβασης και βασίζεται στη στενή συνεργασία μεταξύ υπηρεσιών υγείας, οικογένειας και σχολικού συστήματος.

Η παρούσα εισήγηση επικεντρώνεται στον καθοριστικό ρόλο της διεπιστημονικής συνεργασίας στη διαχείριση της ΔΕΠΥ, με ιδιαίτερη έμφαση στις παρεμβάσεις που υλοποιούνται εντός του σχολικού πλαισίου. Παρουσιάζονται οι βασικές αρχές αξιολόγησης των εκπαιδευτικών αναγκών των μαθητών με ΔΕΠΥ, οι διαδικασίες επικοινωνίας και συντονισμού μεταξύ επαγγελματιών ψυχικής υγείας και εκπαιδευτικών, καθώς και οι στρατηγικές υποστήριξης που συμβάλλουν στη βελτίωση της προσοχής, της οργάνωσης, της αυτορρύθμισης και της σχολικής προσαρμογής.

Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στις τεκμηριωμένες εκπαιδευτικές προσαρμογές, στην εφαρμογή εξατομικευμένων παρεμβάσεων, στη διαχείριση συμπεριφορικών δυσκολιών εντός της τάξης και στην ενδυνάμωση των δεξιοτήτων των εκπαιδευτικών μέσα από συμβουλευτική και συνεχή υποστήριξη. Παράλληλα, αναδεικνύεται η σημασία της έγκαιρης αναγνώρισης των δυσκολιών, της συστηματικής παρακολούθησης της πορείας των μαθητών και της ανάπτυξης κοινών θεραπευτικών και εκπαιδευτικών στόχων.

Η παρουσίαση θα εξετάσει επίσης τις σύγχρονες προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τα σχολεία και οι υπηρεσίες ψυχικής υγείας στην υποστήριξη παιδιών και εφήβων με ΔΕΠΥ, καθώς και τις προοπτικές περαιτέρω ενίσχυσης της συνεργασίας μεταξύ των εμπλεκόμενων φορέων. Η δημιουργία ενός συντονισμένου δικτύου υποστήριξης αποτελεί βασική προϋπόθεση για τη βελτίωση της ακαδημαϊκής πορείας, της ψυχοκοινωνικής προσαρμογής και της συνολικής ποιότητας ζωής των παιδιών και εφήβων με ΔΕΠΥ.

2^η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: ΔΕΠΥ ΚΑΙ ΣΥΝΝΟΣΗΡΟΤΗΤΑ ΜΕ ΔΑΦ

Ομιλήτρια: Δρ. Μάμα-Αγαπίου Παναγιώτα, Παιδοψυχίατρος, Ιατρικός Λειτουργός Α΄ Τάξης Υ.Ψ.Υ.Π.Ε., Συστημική Ψυχοθεραπεύτρια Υπαρξιακής Προσέγγισης

Περίληψη: Οι Νευροαναπτυξιακές διαταραχές στα παιδιά και στους εφήβους αποτελούν μια από τις πιο συχνές παραπομπές που συναντά ένας Παιδοψυχίατρος στην καθημερινή κλινική εργασία του. Μερικές από τις προκλήσεις όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με τέτοιες περιπτώσεις αφορούν τη διαφορική διάγνωση, την καταγραφή της συννοσηρότητας, αλλά κυρίως μέσα σε αυτή την πολυπλοκότητα που προκύπτει, την εξατομικευμένη παρέμβαση.

Το ΚΕΠΨΥΠΑ (Κέντρο Πρόληψης και Ψυχοκοινωνικής Παρέμβασης) στην Κύπρο αποτελεί ένα από τους βασικούς υποδοχείς της ψυχοπαθολογίας παιδιών και εφήβων, όχι μόνο ως δημόσιος φορέας, αλλά γενικότερα στην Κύπρο. Η παρούσα εισήγηση εστιάζει στην πολυπλοκότητα της διαγνωστικής διαδικασίας και στα θεραπευτικά μοντέλα που επιστρατεύονται υπό την πίεση ενός δημόσιου συστήματος υγείας.

Η παρουσίαση σκοπεύει να αναδείξει ότι παρά τους περιορισμούς ενός δημόσιου πλαισίου είναι εφικτή η εξατομικευμένη παρέμβαση. Εφαρμόζοντας ευέλικτα, βραχεία ψυχοθεραπευτικά μοντέλα μέσα από μια συστημική ματιά, μπορεί ο θεραπευτής να πετύχει εξατομικευμένη και ταυτόχρονα πολυεπίπεδη παρέμβαση, με βραχύχρονο στόχο την άμεση διαχείριση των συμπτωμάτων, αλλά και μακροπρόθεσμο την σταδιακή αυτονομία και εξελικτική πορεία ενός παιδιού. Κεντρικό άξονα αποτελεί η παράλληλη συμβουλευτική και υποστήριξη των γονέων για την ενδυνάμωση του οικογενειακού συστήματος, ενώ αναδεικνύεται και ο ρόλος της πολυθεματικής ομάδας συμπεριλαμβανομένου του σχολικού πλαισίου.

Εν κατακλείδει, η συνδυαστική εφαρμογή έγκαιρων και έγκυρων διαγνωστικών εργαλείων και σύγχρονων θεραπευτικών παρεμβάσεων διασφαλίζει την παροχή ποιοτικής φροντίδας, προάγοντας την ψυχική ανθεκτικότητα των παιδιών και των οικογενειών τους στο πλαίσιο της δημόσιας υγείας.

3^η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: ΔΕΠΥ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΗ

Ομιλήτης: Παπανικολόπουλος Παναγιώτης, Παιδοψυχίατρος ΟΚΥΠΥ - ΔΥΨΥ, MA, MSc, PhD. med, Πιστοποιημένος Γνωστικο-Συμπεριφορικός Θεραπευτής

Περίληψη: Η Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής και Υπερκινητικότητας (ΔΕΠΥ) αποτελεί μία από τις συχνότερες αναπτυξιακές διαταραχές στην παιδική και εφηβική ηλικία, με επιπολασμό που κυμαίνεται μεταξύ 5% και 8% στον γενικό πληθυσμό. Στα εξωτερικά ιατρεία, η ακριβής διάγνωση και η διαφορική διάγνωση αποτελούν κρίσιμες διαδικασίες, καθώς πολλές άλλες καταστάσεις μπορούν να μιμηθούν ή να συνυπάρχουν με τη ΔΕΠΥ πέρα από τις Διαταραχές Αυτιστικού Φάσματος, όπως μαθησιακές δυσκολίες, διαταραχές διάθεσης και άγχους, διαταραχές ύπνου και διαταραχές της συμπεριφοράς.

Η παρουσίαση επιδιώκει να αναδείξει τη δομημένη προσέγγιση της διαφορικής διάγνωσης της ΔΕΠΥ στο πλαίσιο των εξωτερικών ιατρείων, τονίζοντας τη σημασία της πολυεπίπεδης αξιολόγησης και της συστηματικής εφαρμογής διαγνωστικών κριτηρίων. Στοχεύει στην παρουσίαση των βασικών διαφορικών διαγνώσεων που πρέπει να εξετάζονται, των εργαλείων αξιολόγησης που χρησιμοποιούνται στην κλινική πράξη και των πρακτικών στρατηγικών για την αποτελεσματική διαχείριση περιπτώσεων στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια φροντίδα. Η διαφορική διάγνωση πρέπει να περιλαμβάνει τη συστηματική αξιολόγηση εναλλακτικών ή συνυπαρχουσών διαταραχών, ώστε να διασφαλίζεται η ορθή διαγνωστική προσέγγιση. Η θεραπευτική αντιμετώπιση είναι πολυδιάστατη και εξατομικευμένη, συνδυάζοντας ψυχοεκπαιδευτικές και συμπεριφορικές παρεμβάσεις, κατάλληλες σχολικές προσαρμογές και όπου ενδείκνυται, φαρμακευτική αγωγή. Η έγκαιρη αναγνώριση, η συστηματική διαφορική διάγνωση και η ολιστική αντιμετώπιση της διαταραχής αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για τη βελτίωση της λειτουργικότητας, της ψυχοκοινωνικής προσαρμογής και της ποιότητας ζωής του παιδιού αλλά και της οικογένειάς του.